

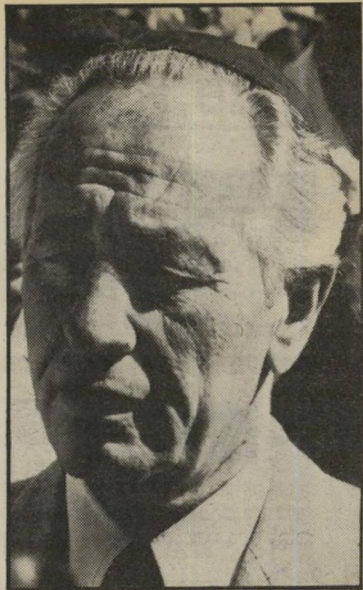
לשיעור בסיכת-ראש, נראה שימעון פרס. אופירה ופרס הסתודדו, ואחרי-כך ניגשו אל האלמנה. פרס הכיר את נצר בביתו ובמישרדו של בן-גוריון.

אופירה עצובה אופירה נבון, אשתו של יצחק נבון, באה עם בעלה להלוויה. משמאל, בכיפה שחורה, הצמודה

תונה יוסף אלמוגי, מחייך, ליד מודעת-האבל לנצר. שנתלתה על בניין הוועד-הפועל של ההסתדרות. עליה חתומים "חבריו במיפלה ובתנועת העבודה."

מישכחת הבת רינה שמירא, בתו של בעלה, ועם בתה, בשעת טקס הקבורה. בתמונה התח-

פרס שימעון פרס בהלווייתו של נצר. פרס ספד לנצר ואמר שהוא היה ממליך מלכים.

ואף הופיעה בכותרות. היא היתה במשך תקופה ארוכה חברת-כנסת מטעם מפא"י, ואף היתה תקופה מסוימת סגן יו"ר הכנסת.

הוא, לעומתה, התעקש להמשיך ולהחזיק במישרתו בעיריית תל-אביב כאחראי על מחלקת הנקיון, תפקיד שזיכה אותו בתואר "פועל הנקיון". הוא לא רצה תארים ומישרת חשובות, אך ידו היתה בכל העניינים החשובים.

כשירד בן-גוריון לשרה-בוקר, היה שרגא נוהג לנסוע אליו ולדווח לו על הקורה במיפלה. הוא עשה זאת, כך העיד על עצמו בסיפורו, הרחק מן העיתונאים ומן המצלמות, כדי שאלה (העיתונאים) לא יכנו תילי תילים של ספקולציות על פגישות חבויות אלה.

פגישת מחזור

ב יום הראשון בצהריים הוצב ארו"נו של נצר בפתח בית הוועד הפועל על בת"א. שם ספרו לו יצחק בן-גוריון, לשעבר מוזכ"ל ההסתדרות, שאמר, בין

"בגין בא!" משמאל נראה אדם הדומה דימיון מדהים למנחם בגין. רבים חשבו שבגין בא להלווייתו של נצר. מימין: יצחק נבון חבוש כיפה. נבון ספד לנצר ליד בית הוועד הפועל.

אחות של רבין רחל יעקובי. משמאל, אחותו של יצחק רבין, רחל התלוננה על עיתונאים המשווים את אחיה, עם אריאל שרון.

השאר: "אם שואלים היום איך בנינו ואיך נבנינו, הרי כבית שרגא ורבורה ימצאו את התשובה." רבורה נצר ישבה ליד ארון בעלה, כשהפרופסור רינה שמירא, בתה, תומכת בה מצד אחד ומשה נצר, בנה, מן הצד השני.

שרגא נצר נקבר בכית-הקברות היפהפה והצפוף שברחוב טרומפלדור בתל-אביב. אחרי ארונו הלכו ותיקי מפא"י, כאלה שהיו פעם בכותרות ופרשו לאלמוניות, ו"צעירי" מפא"י, המחזיקים היום במישרת השליטונית — שימעון פרס, יצחק נבון, משה שחל, עוזי ברעם, עדנה סלודר, יהודה חשאי ואחרים.

כרגעים מסוימים נראה היה מסע ההלוויה כמו פגישת מחזור רבת-משתתפים. אנשים שלא ראו זה את זה תקופה ארוכה, התחבקו בהתרגשות ומיאנו להיפרד אחד מהשני בסיום הטקס וההספדים. אך הנושא שהעסיק את הפור ליטיקאים העכשוויים יותר מכל, היה אי-אישור נסיעתו של השר עזר וייצמן למצריים. אפילו יצחק בן-גוריון ניגש בחופזה אל יצחק רבין, וניסה לדלות מפיו פרטים על החלטה חסרת תקדים זו של ממשלת האחרות.